

Sygn. akt II Ka 110/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2016 r.

sprawy **K. J.**

obwinionego o wykroczenie z art. 51 §1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 13 stycznia 2016 r. sygn. akt II W 925/15

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę K. J. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 110/16

UZASADNIENIE

K. J. został obwiniony o to, że w dniu 09 sierpnia 2015 roku

po godzinie 22:00 w S. na ulicy (...) poprzez kopanie

w drzwi lokalu numer (...), używanie donośnym głosem słów nieprzyzwoitych oraz uderzanie w sufit zakłócił ciszę i spoczynek nocny K. W.,

tj. o czyn z art. 51 § 1 k.w.

Wyrokiem z dnia 13 stycznia 2016 r., sygn. akt II W 925/15, Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. obwinionego **K. J.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 51 § 1 k.w. i za ten czyn

na podstawie art. 51 § 1 k.w. wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 100,00 złotych;

II. zwolnił obwinionego od ponoszenia opłaty oraz od zryczałtowanych kosztów postępowania.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł obwiniony K. J., zaskarżając go w całości i podnosząc, że nie popełnił przypisanego

mu czynu, zaś relacje świadków K. W. i M. G. są niewiarygodne. Argumentując powyższe odwołujący się zaznaczył, że do złożenia zawiadomienia o popełnieniu wykroczenia doszło po ponad dwóch miesiącach od daty, w której miało dojść do jego popełnienia. Zaakcentował przy tym, że złożenie tegoż zawiadomienia nie poprzedziło żądanie kolejnej interwencji funkcjonariuszy Policji. W dalszej kolejności skarżący podkreślił, że w okresie od dnia 7 sierpnia do dnia

11 sierpnia przebywał u D. i J. O. (1), zamieszkałych w T., przy ulicy (...). Zaakcentował nadto, że to pokrzywdzony zakłóca jego rodzinie ciszę nocną. Zaznaczył przy tym, że dysponuje nagraniami utrwalającymi niewłaściwe zachowania K. W. w godzinach nocnych. Podkreślił

również, że nie mógł uderzać w sufit mieszkania wyżej wymienionego, albowiem wraz z rodziną mieszka pod nim, przy czym zajmowane mieszkanie jest bardzo wysokie, zaś on sam od 2 września 2014 r. do 13 października 2015 r. przeszedł dwie operacje kręgosłupa. Odwołujący się zaznaczył także, że poddaje się leczeniu neurochirurgicznemu, chirurgii naczyniowej, leczeniu neurologicznemu i gastrologicznemu. Końcowo apelujący wskazał na konieczność przeprowadzenia dowodu ze wspomnianych nagrań, a także na konieczność przesłuchania w charakterze świadków syna M. G., a nadto D. O. i J. O. (2).

W następstwie powyższego apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W toku rozprawy odwoławczej obwiniony poparł swą apelację i wniosek w niej zawarty. Pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie w imieniu oskarżyciela publicznego- Komendy Miejskiej Policji w S. nikt się nie stawił.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna i jako taka doprowadziła do rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym.

Należy z całą mocą podkreślić, że orzeczenie takiej treści nie przesądza w żadnej mierze o sposobie rozstrzygnięcia tej sprawy po jej ponownym rozpoznaniu i nie może zostać odebrane inaczej niż jedynie jako zalecenie ponownego jej rozpoznania bez opisanego niżej uchybienia. W chwili obecnej stwierdzić jedynie należy, że wydanie wyroku w tej sprawie było przedwczesne, albowiem nie zostało poprzedzone należyłą weryfikacją zgromadzonego materiału dowodowego.

W ocenie Sądu Odwoławczego, w postępowaniu pierwszoinstancyjnym doszło do bezpodstawnego oddalenia wniosku dowodowego obwinionego z dnia 28 grudnia 2015 r. zmierzającego do wykazania, iż nie mógł popełnić zarzuczonego mu czynu, albowiem w inkryminowanym czasie przebywał w T.. Wprawdzie wbrew regulacji art. 169 k.p.k. w zw. z art. 39 § 2 k.p.s.w. we wniosku tym nie oznaczono dowodu na przytoczoną wyżej okoliczność, jednakże Sąd Rejonowy nie wezwał obwinionego do uzupełnienia tego braku w trybie art. 120 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.s.w. W tym stanie rzeczy oddalenie przedmiotowego wniosku dowodowego uznać należało

za przedwczesne (podobnie: wyrok Sądu Najwyższego z 4 lutego 2003 r., V KK 88/02, LEX nr 76992). Stanowczo nieuprawnionym było równoczesne założenie przez Sąd Rejonowy, iż przedmiotowy wniosek dowodowy zmierza w sposób oczywisty

do przedłużenia postępowania (art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 39 § 2 k.p.s.w.). Zaakcentować w tym miejscu należy, że wzmiankowane oświadczenie postulatywne nie zostało złożone w końcowej fazie postępowania dowodowego, lecz jak podnoszono już wyżej- w dniu 28 grudnia 2015 r., wraz z odpowiedzią na wniosek

o ukaranie (k. 18- 19), a zatem na początkowym etapie postępowania sądowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 maja 2015 r., IV KK 304/14, LEX nr 1736692). Nie bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność, iż wzmiankowany wniosek dowodowy wiązał się z główną linią obrony K. J.. W efekcie arbitralne jego oddalenie było równoznaczne z naruszeniem przysługującego wyżej wymienionemu prawa do obrony. Pamiętać bowiem należy, że jednym z zasadniczych elementów materialnego prawa do obrony jest możliwość przedstawiania dowodów na poparcie twierdzeń podsądnego.

W świetle powyższego Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że wbrew tezom Sądu I instancji istnieją poważne wątpliwości w materii ustalenia stanu faktycznego, a w konsekwencji także winy obwinionego w zakresie przypisanego mu czynu i dlatego zaskarżony wyrok uchylił, a sprawę przekazał wskazanemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Procedując po raz kolejny Sąd Rejonowy przeprowadzi przewód sądowy od początku, w toku którego przesłucha zarówno K. J., jak i świadków, dokładając przy tym wszelkiej staranności celem wnikliwego ustalenia okoliczności dotyczących zdarzenia. Rozpoznając wnioski dowodowe zgłaszane przez obwinionego, Sąd I instancji weźmie pod uwagę poczynione wyżej rozważania, bacząc w szczególności na konieczność pełnego urzeczywistnienia przysługującego

obwinionemu prawa do obrony, a zatem dążąc do należytej weryfikacji twierdzeń na nią się składających.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.